

Περίληψη: Η έρευνα γύρω από τα ζητήματα της ειδημοσύνης και τους ρόλους των ειδημόνων παραλείπει την ενασχόληση με ζητήματα προσωπικής διακινδύνευσης που αφορούν τόσο τους παραγωγούς, όσο και τους χρήστες της γνώσης. Η ροπή αυτή οφείλεται σε μεγάλο βαθμό στην αναγωγή των τρόπων έκφρασης και δράσης των ειδημόνων σε αντιλήψεις περί δυνατοτήτων ορθολογικής συμπεριφοράς. Οφείλεται επίσης σε παραδοχές περί ελευθερίας έκφρασης που δεν αντιστοιχούν στις συνθήκες κάτω από τις οποίες παράγεται, επικοινωνείται και χρησιμοποιείται η γνώση των ειδημόνων. Αυτό που δεν λαμβάνεται υπ' όψη συνήθως είναι τα δισεπίλυτα πολλές φορές ηθικά και κοινωνικά διλήμματα που αντιμετωπίζουν οι ειδήμονες μέσα σε οργανωσιακά πλαίσια όπου εμφανίζονται συγκρούσεις ρόλων. Σπάνια συζητείται η δυσκολία να διατηρήσουν στην πράξη υψηλά επίπεδα διαδικαστικής ηθικής σε συνδυασμό με μια ηθική της ευθύνης. Τα ζητήματα αυτά εξετάζονται με βάση δύο παραδείγματα πραγματικών περιστατικών. Τα συμβάντα τα οποία αναφέρονται εδώ αναδεικνύουν βάσει πραγματολογικών αναφορών τη σημασία των θεωρητικών σκέψεων που παρατίθενται και οδηγούν σε συμπεράσματα σχετικά με πιθανές κατευθύνσεις αναπροσανατολισμού της έρευνας περί ειδημοσύνης.

